

Moviments

Edita: Federació de Moviments diocesans – Bisbat de Vic

<http://www.federaciomoviments.org>

Núm. 12. Gener 2006

- Frater - Mvt. Cristians de Pobles i Comarques

DONAR LA CARA Testimonis de l'Evangelí

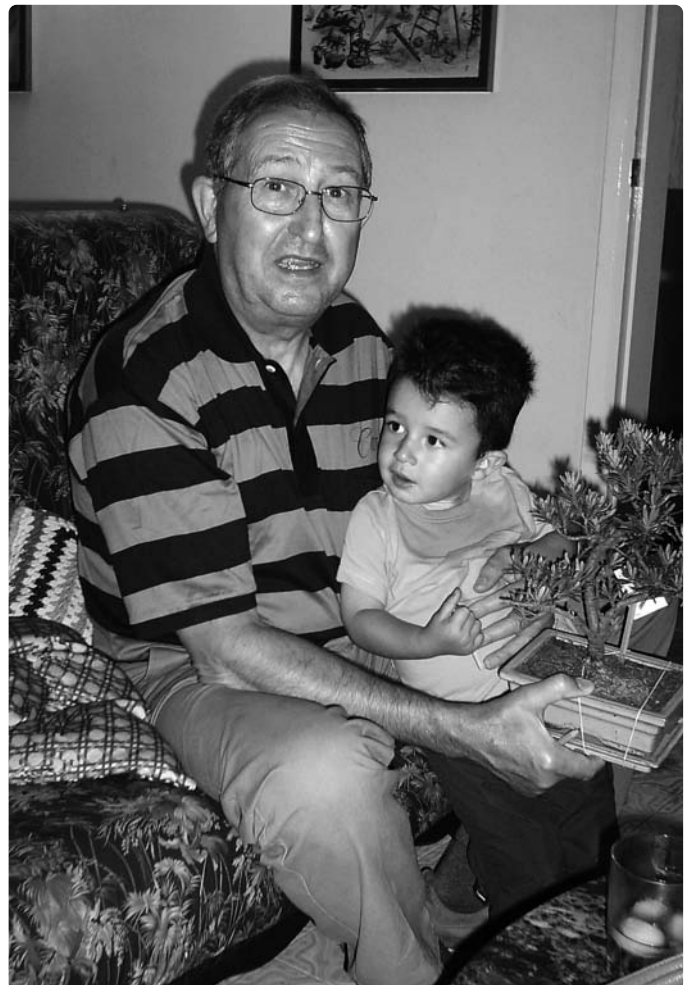
Per anar-nos fent conscients del Fil conductor de la Federació (2005-2006) "TESTIMONIS DE L'EVANGELI en un món globalitzat", hem demanat a diversos membres dels moviments diocesans que ens responguessin a la pregunta: "Com intento ser testimoni de l'Evangelí?". Aquí teniu un tast de les respostes. Agraïm sincerament el seu esforç i la forma com "donen la cara" per Jesús i la seva Bona Nova.

☉ L'EVANGELI, UN ESTIL DE VIDA

Sóc el Jaume, tinc seixanta tres anys,estic casat i sóc pare de tres fills, dos nois i una noia, i sóc avi de dos néts i mig. La meua feina ha estat d'informàtic/administratiu, encara que ara ja estic prejubilat.

Manresà de tota la vida, d'una família tradicional cristiana i de pagès; no vaig conèixer el meu pare (morí quan jo tenia 3 setmanes), aspecte que ha influït en diverses etapes de la meua vida. La meua participació activa com a creient (jo en dic la meua Confirmació real) va ser als 20 anys quan vaig participar per primera vegada en un Curset de Cristiandat i em vaig incorporar al Moviment de Cursets de Cristiandat (actualment Moviment Cristià Comunitari). He de fer esment que aquesta participació va ser possible gràcies a que quan passava les meves crisis de joventut, vaig trobar una persona, mossèn Josep Junyent, que em va saber escoltar, va entendre per on passava i em va ajudar a fer camí. Jo no seria pas qui sóc si no m'hagués "topat" amb ell.

Del Moviment que en destacaria? La descoberta de la gratuïtat de Déu; la importància de la reunió de grup o grup de revisió de vida; el fet de formar-me i compartir amb els membres d'altres grups; la consciència de ser seguidor de Jesús i de pertinença a l'Església; l'encoratjament a participar en la transformació d'aquest món seguint les pautes de l'Evangelí; el treball per ser i fer persones/cristians d'una peça ...



La meua adhesió a l'Evangelí de Jesús m'ha portat a viure d'una determinada forma els diferents àmbits

de la meua vida, tot i que sé que tinc les meues limitacions i les meues fallades, sobretot d'omissió. Quant a la família, actuar amb responsabilitat i ser-hi fidel i constant en la dedicació (s'han de deixar altres coses) i en la línia del model de persones que volem ser, la parella i els fills. En el treball, la professionalitat, la feina ben feta; el respecte amb els companys sigui quin sigui el nivell jeràrquic; la defensa dels drets dels treballadors. En altres àmbits, segons les possibilitats de cada moment, participant en entitats culturals, sindicals, assistencials, eclesials, segons les meues capacitats tot dedicant-hi part del meu temps. Vull destacar dos punts, entre molts altres, que per a mi són importants: El respecte al procés vital de cada persona, tant pel que fa al creixement personal, com al seu camí de fe, de relació amb Déu; i la pràctica evangèlica d'estimar els enemics, intentant tornar bé per mal o, al menys, no tornar mal per mal.

Un compromís que vull especificar és el de fer de catequista/monitor acompanyant joves de grups de confirmació i postconfirmació fins que el grup ho cregui convenient. Jo he arribat fins on sóc gràcies a que algú em va acompanyar... ara jo intento fer-ho amb altres persones. Cert que cal una certa dedicació i continuïtat, però, us ben asseguro que val la pena! ... és molt més el que n'he rebut! Cal anar fent camí.

Jaume Torras
MCC Bages

☉ DONEM TESTIMONI DE JESÚS MÉS DEL QUE PENSEM

Hola, sóc l'Oriol. Fa onze anys que sóc al MIJAC (al MIJAC de Crist Rei, de Manresa) i malgrat que no he viscut el moviment com a nen, l'he viscut molt intensament com a monitor. Ara, amb el temps veig que evangelitzem i donem el testimoni de Jesús, més del que a vegades ens sembla. Si bé cada cop és més difícil preparar i participar d'activitats de fe i de celebracions (allò que diem que... no està de moda!), si que vivim intensament la fe, mitjançant el joc i la convivència.

Fins aquí no hi vaig arribar tot sol, recordo molt bé un vespre parlant amb Mn. Florenci d'aquest tema en concret, va ser ell qui ens va fer veure que en el joc (i sobretot en el joc viscut al MIJAC) hi ha molt "Jesus" (deixeu-m'ho dir així). Els nens i nenes aprenen a compartir, a conuiuere (això tampoc està de moda, i al MIJAC es treballa molt i cada dia), a ser crítics amb l'entorn i amb ells mateixos,...ep! i tot això també ho aprenem cada dia els monitors, treballem en equip, treballem el respecte... Ja ho diem entre nosaltres: " El MIJAC no és només un moviment, sinó una manera de viure".

De fet, crec que aquests temes de més profunditat marquen les persones, vull dir la revisió de vida: el

veure, jutjar i actuar. Tots els qui hem passat una època al MIJAC ho assimilem de tal manera que ho apliquem a tots els camps de la nostra vida quotidiana. Per això crec que el que ara ja som una mica veterans ens toca fer veure als qui comencen la importància de la tasca que fan, intentar que vegin que el seu dia a dia és el testimoni que mútuament ens donem, i ...que val molt la pena. A reveure.

Oriol Vila
MIJAC Bages

☉ EVANGELITZA I CAMINA

Vaig començar iniciant-me a un grup de la JOC, quan tenia disset anys, i vaig començar a lluitar contra la injustícia social que veia al meu voltant. Sempre he anat una mica contracorrent, en aquells temps la gent no es movia davant les injustícies socials, sols pensava en els diners. Recordo que un dia la meua mare em va castigar per arribar tard a casa després d'una reunió a la JOC, quan tenia vint-i-dos anys. Però jo continuava fent camí i assistint a les trobades amb el grup. La meua fe ha crescut a partir de la meua vida.



Assistint a la parròquia, dono testimoni, i no m'amago: sóc creient però alhora respecto i tolero aquelles persones que no participen d'aquest fet. Tinc una amiga que no és creient: aquest estiu, quan vaig anar a fer els exercicis de l'ACO, em va dir: "Prega per mi". Això em va cridar l'atenció. Vol dir que sóc església viva que camino al costat de la gent, amb respecte. M'estimo la gent i això es transmet al meu voltant, la fe em porta i em fa caminar. M'ha ajudat a superar també moments que han estat difícils, com poder estar al costat del meu marit durant set anys de malaltia.

Ara continuo present al meu món, camino al costat de la gent. Des de la mort del meu marit, he començat a escoltar-me a mi mateixa, participo els estius als exercicis de l'ACO, faig pregària diària, llegeixo l'Evangelí, fem revisions de vida amb el grup. Estic a la parròquia de Sant Maure, assisteixo a la missa entre setmana per estar present amb les àvies de la comunitat. Aquest acompanyament també m'enforteix. Participo de la vida de diverses associacions des de la senzillesa d'una dona treballadora, sempre ajudant en allò que se'm demana. Per suposat, la vida també té patiment, i a vegades m'equivoco, però amb l'ajuda de la pregària el camí és més tranquil.

Antònia Palomo
ACO Anoia

NO DESDIBUIXEM EL MISSATGE DE JESUS

La vida de les persones està inserida en un conjunt de realitats i és en la resposta i actuació que intentes aproximar-te a una actitud evangèlica. La realitat més immediata és la vida familiar on busquem conèixer i compartir les vivències personals en parella i també amb els fills, dos joves molt crítics amb la societat en què vivim i compromesos en la recerca de canvis. Amb ells, tot i que compartim sensibilitats i objectius diferim en els camins i l'esforç que cal és crear ponts de diàleg. M'omple molt la xarxa d'amistats amb qui compartim els moments agradables i les dificultats, acollint i sentint-se acollit. En el meu treball a l'institut pretenc educar adolescents i és realment un repte si vols fer-ho des de la proximitat, la comprensió, el diàleg... Entendre que el nostre objectiu d'educadors és a més de donar formació en una matèria, intentar fer créixer ciutadans lliures i responsables i transmetre uns valors de companyonia, tolerància, solidaritat, cooperació... També el meu testimoni consisteix en treballar amb els companys per la millora de la dinàmica del centre.

L'interès per l'educació m'ha portat a tirar endavant iniciatives per la defensa de l'ensenyament públic i associar-nos per debatre, sensibilitzar i reivindicar la millora d'aquest servei. També formo part de la Plataforma Aturem la Guerra sorgida arran del conflicte a l'Iraq: portem a terme accions esporàdiques de denúncia dels interessos de les guerres, promovent l'objecció fiscal a les despeses militars, el boicot a empreses que financen les guerres i estimulant el consum responsable... Crec que un món més just és possible i cal que el construïm entre tots. En la vida de fe a més de la dimensió personal és bo compartir-la amb altres i ho fem amb el grup de cristians comunitaris i ens trobem per revisar la vida a la llum de l'evangelí. Hi havia en la transició política d'aquest país una part de l'església encarnada en

la societat i compromesa en la lluita per un canvi progressista. Ara em preocupa veure una jerarquia ancorada en dogmes del passat i girant l'esquena als problemes de les persones, alhora impulsant sovint les iniciatives més conservadores i involucionistes en ple segle XXI. Crec que aquesta església no transmet el missatge evangèlic que hauria de buscar la justícia, la comprensió, la proximitat als pobres i esdevenir autèntics signes del temps. El repte és aconseguir una església guiada per l'Esperit, en sintonia amb les traces del Vaticà II, que avanci amb la força de les comunitats i del testimoni dels creients. Correm, ara més que mai, el perill d'esdevenir un "gueto" si desdibuïem l'autèntic missatge de Jesús del que som hereus, i no aportarem a les generacions futures l'atractiu d'enganxar-se a viure una fe compromesa. Tan de bo sapiguem donar respostes i reaccionem a temps.

Ignasi Segon
MCC Bages

DEIXEU QUE ELS INFANTS SE M'ACOSTIN

Com sóc testimoni de l'Evangelí davant els infants del MIJAC?

En una sortida, preparant una petita pregària, aprofitant el que l'entorn els ofereix. Fent una xerrada sobre aquells temes que més preocupen els infants i adolescents. Acompanyant-los a les misses familiars



que els seus pares els preparen. Parlant-los de la meua experiència a Taizé i endinsant-los en aquest món. Treballant els valors que marquen les directrius del cristianisme. Apropant-los a altres cultures dins un ambient de respecte, solidaritat i comprensió. Embrancant-los en projectes al Tercer Món o en campanyes.

Diuen que un exemple val més que mil paraules.

Penso fermament que donar testimoni de Jesús no és anar a missa cada setmana sinó aprendre a viure segons el que Ell va predicar i viure. I això és difícil en la societat actual. Però, si com a animadors del MIJAC sabem veure Jesús com el primer monitor, i per tant com el nostre mestre, la tasca serà molt més senzilla.

Sara Jordan Suriñach
MIJAC Osona-Ripollès

🌀 **L'ÚNIC EVANGELI QUE LLEGIRÀ MOLTA GENT**

Sóc la Fina de Manlleu. Estic casada i tinc dues nenes: la Núria de tres anys i l'Erola de deu mesos. Estic a l' ACO des de fa temps i abans vaig ser a la JOC una colla d'anys. L'experiència d'estar en moviments ha estat un referent clau en la meua vida. M'han ajudat a descobrir la presència de Déu en la vida de cada dia, en els altres, en l'entorn i a ser testimoni de l'Evangeli de Jesús, a través d'una actitud de servei i de predisposició pels altres.



El lema d'una prioritat de l'ACO deia que l'únic evangeli que llegirà molta gent serà el teu testimoni. Així és que veig important donar aquest testimoni cada vegada més, davant aquesta societat tan superficial i mancada de valors cristians. A casa, i sobretot amb les nenes és relativament fàcil, ja que davant d'un infant contínuament es repeteixen els gestos: estar per ell, escoltar-lo, cobrir les seves necessitats on no arriba ell, abraçar-lo... en definitiva és una actitud que no demana massa propòsits. Però també he tingut molt present, des de ben petites, parlar de Jesús d'una manera normal i senzilla, lligant-ho amb la vida de cada dia. I és així que intentem sempre abans d'anar a dormir fer una petita estona de pregària al seu nivell amb la Núria, la filla gran, que té tres anys. Repassem el dia donant gràcies a Déu per allò que hem viscut, des del més quotidià com és anar a l'escola o anar a veure els avis, o bé allò que ha estat més especial. Fem una petita pregària, el nom del Pare i acabem amb una

abraçada desitjant-nos una bona nit. També és una manera de valorar, assaborir i trobar sentit en tot allò que anem fent.

També a l'Erola, la filla petita que té deu mesos, quan la deixo al llit amb el son mig agafat, li dic a cau d'orella una pregària i demano a Déu que l'acompanyi al llarg de la seva vida. Tinc la certesa que ja des d'ara fan l'experiència de Déu. I això retorna cap a mi, em serveix de pregària personal i em fa sentir amb molta pau interior.

Ara, de tant en tant, participem en unes misses familiars que estan pensades especialment per als nens. La Núria parla d'anar a missa com un fet normal. Està contenta d'anar-hi perquè participa en les activitats i es retroba amb els seus amics. Així té la possibilitat de viure ja el sentit comunitari i fer Església.

Doncs bé, tot plegat és un repte, dia a dia, per continuar fent viu i renovador aquest testimoni, a mesura que van creixent, amb la dificultat que deu comportar quan van arribant missatges de tot tipus a través de l'exterior.

Fina Serra
ACO Osona-Ripollès

II Jornada diocesana de la Federació "TESTIMONIS DE L'EVANGELI EN UN MÓN GLOBALITZAT" Seguint el Fil Conductor 2005-2006 Ponent: FRANCESC TORRALBA



Pare de família, doctor en filosofia per la Universitat de Barcelona i en Teologia per la Facultat de Teologia de Catalunya.

**A Sant Martí de Sesgueioles
(vora Calaf)
Diumenge 7 de maig, fins
havent dinat.**

**Guardeu-vos la data!
Aviat rebreu el programa detallat.**